

znatelná a znaky musí býti toho druhu, aby nebylo lze pochybovati o vážnosti a pravdivosti jejich obsahu. Že by žalobcem tvrzené nalepení cedulek hlásajících vlastnické právo žalobcovo bylo již samo nezpůsobilým prostředkem odevzdání podle § 427 obč. zák. proto, že snad v době zabavení nebyly znaky zřejmě patrné, nelze míti beze všeho za to. Zaniknou-li totiž časem — vlivem počasí neb užíváním —, nezaniká tím též nabyvatelovo vlastnické právo, a jde tu o to, zda byl žalovaný při zabavování svršků bonae fidei a zda se nemohl přesvědčiti o převodu vlastnického práva přes to, že znaky toho času nebyly snad zřejmě patrné a že po nich na zabavených předmětech zbyly snad jen stopy.

Nižší soudy neučinily však potřebná určitá zjištění, zda a kdy došlo k umístění znaků hlásajících vlastnické právo žalobcovo k vylučovaným svrškům, jakým způsobem a jakými prostředky se tak stalo, a zda srovnalou vůlí žalobce i Josefa K. Rovněž nezjistily, jaké zbytky znaků na vylučovaných předmětech byly patrné v době zabavení a za jakých okolností k zabavení došlo. Tato pro právní posouzení věci důležitá okolnost nebyla vůbec předmětem zjištění nižších soudů. To všechno jsou však okolnosti, jež jsou rozhodující pro závěr, zda v řešeném případě došlo vůbec k přechodu vlastnictví znamenými a zda se i žalovaný, přesto, že při zabavení byly na vylučovaných věcech jen zbytku znaků, mohl o přechodu vlastnictví přesvědčiti. Bylo proto rozsudky obou nižších soudů zrušiti. Na prvním soudě bude, aby po doplnění přednesu, bude-li ho třeba, učinil zjištění potřebná pro rozhodnutí sporu a aby podle směrnic shora uvedených vydal nové rozhodnutí, v němž bude mu ovšem po případě přihlédnouti i k dalším námitkám žalovaného, které zatím nebyly probírány.

Čís. 16643.

Ten, koho si zaměstnanec podniku sám ve vlastním zájmu a na svůj náklad zjednal k přechodné příležitostné výpomoci při práci mu přikázané, nestává se v poměru k majiteli podniku podnikatelovým zaměstnancem. Zaměstnance, který si třetí osobu zjednal, nelze pokládati ani za spolupodnikatele ani za zprostředkovatele ve smyslu § 8, odst. 2, zák. o soc. poj. č. 221/1924 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1938, Rv II 688/37.)

Žalobou, již se žalobkyně domáhala na žalované majitelce hotelu náhrady škody, vzniklé jí prý tím, že žalovaná jako její zaměstnavatelka ji nepřihlásila po dobu jejího zaměstnání k sociálnímu (starobnímu a invalidnímu) pojištění, zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

d ů v o d ů:

Odvolací soud zjistil, že Julie D. a Marie O., které byly zaměstnány v hotelu žalované, příležitostně, když z různých důvodů potřebovaly výpomoci, daly zavolati žalobkyni, že ony a nikoliv žalovaná v takových případech jí přikazovaly práci, že tu šlo jen o přechodnou výpomoc několika hodin a toliko výjimečně a zřídka o práci celodenní a že obě jmenované zaměstnankyně odměňovaly žalobkyni ze svého, kdežto osoby v hotelu zaměstnané byly placeny u pokladny hotelu ustanovenou pokladní. Podle § 17 zák. o soc. poj. jest zaměstnavatel povinen přihlásiti u příslušné nemocenské pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti a podle § 8 téhož zákona jest zaměstnavatelem osoba, na jejíž vrub jsou vykonávány činnosti uvedené v § 2 a 3 zákona, t. j. osoba, jež sama nakládá s výsledky této činnosti, hradí její náklady, které úspěšná činnost zaměstnancova přichází na prospěch a kterou její úspěchy a ztráty zatěžují. Bylo-li zjištěno, že žalovaná jako hoteliérka zaměstnávala a odměňovala Julii D. a Marii O. a že ony samy si k ulehčení vlastní práce na svůj náklad zjednaly žalobkyni na výpomoc, nelze pokládati žalovanou za zaměstnavatelku žalobkyně. Nesprávný je též názor dovolání, že Julii D. a Marii O. jest aspoň pokládati za spolupodnikatelky podle druhého odst. § 8 zák. o soc. poj., neboť tento pojem vyžaduje, aby dvě nebo více osob koordinaně, t. j. vedle sebe, ale společně vyvíjely činnost mířící k dosažení určitého výsledku, kterýžto předpoklad v souzené věci zřejmě tu nebyl. Jmenované zaměstnankyně nelze v takovémto případě pokládati ani za zprostředkovatelky podle § 8, odst. 2, dotč. zák., jestliže si zjednaly pracovní sílu žalobkyně ve vlastním zájmu pro sebe na svůj náklad a nevyvíjely činnost k založení pracovního poměru mezi žalovanou a žalobkyní.

Čís. 16644.

Splátkové obchody (zák. č. 76/1935 Sb. z. a n.).

Podstatnou podmínkou odstoupení od smlouvy a uplatnění výhrady vlastnického práva při splátkovém obchodě jest jen předchozí písemné oznámení prodávajícího kupujícímu o rozhodnutí, že vykoná právo vyhrazené ve smlouvě odstoupiti od smlouvy nebo požadovati věc zpět, nezaplatí-li kupující zameškané splátky v poskytnuté dodatečné lhůtě nejméně osmidenní (§ 5, odst. 2, uved. zák.). Nevyžaduje se, aby písemné oznámení obsahovalo i výši zameškaných splátek a vzájemných nároků.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1938, Rv I 2740/36.)

Dne 22. února 1933 koupil žalovaný od žalující firmy 100 pařeništních oken za 7.768 Kč. Žalobkyně si vyhradila k prodaným věcem vlastnictví do úplného zaplacení kupní ceny. Tvrdíc, že žalovaný zaplatil